

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **Technické služby Adršpach s. r. o.**, IČO 252 99 115
sídlem Horní Adršpach 128, 549 52 Adršpach
zastoupená advokátkou Mgr. Ludmilou Kutějovou
sídlem Politických vězňů 935/13, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

za účasti: **Rock Resort s.r.o.**, IČO 241 30 303
zastoupená advokátkou JUDr. Annou Bartůňkovou
sídlem Radlická 3201/14, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. UOOU-02942/25-4,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobkyni se po právní moci rozhodnutí vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 27. 3. 2025 žalobkyni o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobkyně rozhodla dne 4. 4. 2025 o částečném odmítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí žalobkyně se v části ruší a věc se vrací žalobkyni k novému projednání (konkrétně v části týkající se odmítnutí požadavku na poskytnutí informací o návštěvnosti Adršpašského turistického okruhu a o odměňování zaměstnanců žalobkyně).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobkyně pochybila, jestliže jejím jménem vystupovala v řízení, včetně vydání rozhodnutí, zástupkyně Mgr. Ludmila Kutějová. Povinný subjekt má v řízení o žádosti o informace postavení správního orgánu, nikoliv procesní strany (účastníka řízení). Institut právního zastoupení dle § 31 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, lze přitom účinně uplatnit pouze ve vztahu k účastníkům řízení. Ve vztahu k vyřizujícímu správnímu orgánu je právní zastoupení vyloučeno. Žalovaný dále shledal rozhodnutí žalobkyně nepřezkoumatelným v částech týkajících se informace o návštěvnosti a informace o odměňování zaměstnanců povinného subjektu.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků

4. **Žalobkyně** se v žalobě nejprve vyjádřila k otázce své žalobní legitimace. Napadené rozhodnutí dle žalobkyně zasáhlo do jejích práv tím, že jí žalovaný vytknul skutečnost, že se nechala při odmítnutí žádosti o informaci zastoupit. Pokud by žalobkyně měla toto rozhodnutí respektovat a řídit se jím, bude nucena při vyřizování žádosti jednat sama za sebe. Žalobkyně zároveň konstatovala, že žalobu podle § 65 s. ř. s. může podat i obchodní korporace v postavení povinného subjektu dle informačního zákona. V tomto ohledu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
5. Argumentaci žalovaného, že institut právního zastoupení dle § 31 a násl. správního řádu lze ve správním řízení uplatnit pouze ve vztahu k účastníkům řízení, žalobkyně považuje za nesprávnou. Namítla, že je obchodní korporací, která nemá personální základ v úředních osobách. Jakožto společnost s ručením omezením je v souladu se zákonem zastoupena jednatelem. Už jen z tohoto důvodu tak její zastoupení (a je jedno, zda zastoupení jednatelem či smluvní zastoupení) nemůže být v rozporu s právními předpisy. Zároveň se obchodní korporace může v souladu s § 441 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nechat zastoupit jinou osobou, mimo jiné i advokátem. Zastoupení advokátem při řešení specifických právních otázek týkajících se informačního zákona je pak nasnadě, zejména při zohlednění zákonného požadavku na jednatele jednat v souladu s péčí řádného hospodáře.
6. Žalobkyně je sice dle judikatury a § 2 odst. 1 informačního zákona veřejnou institucí, tedy dle terminologie informačního zákona povinnou osobou. Ustanovení správního řádu se na ni ale použijí pouze ve specifických situacích vyjmenovaných v § 20 odst. 4 informačního zákona. Toto ustanovení neuvádí, že by měla být použita obecná část správního řádu. Informační zákon zároveň neobsahuje žádné ustanovení, které by povinným subjektům zakazovalo zastoupení advokátem. Požadavek, aby obchodní korporace změnila svůj způsob jednání pouze kvůli povinnosti poskytovat informace, by dle žalobkyně byl disproportionálním zásahem do její organizační autonomie.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobkyně dle judikatury vystupuje ve dvojediné pozici. Jednak jako správní orgán vykonávající pravomoc povinného subjektu, jednak jako osoba mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném informačním zákonem. Toto veřejné subjektivní právo ji opravňuje k podání správní žaloby proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, který rozhodl o odvolání proti jejímu rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Možnosti obrany žalobkyně se však aktivují až s vydáním konečného rozhodnutí ve věci, které zasahuje do jejích práv a povinností. Podle žalovaného se v posuzované věci o takové rozhodnutí nejedná. Žalovaný pouze zavázal žalobkyni pokynem ve věci znovu rozhodnout, neuložil jí povinnost poskytnout požadovanou informaci žadateli. Napadené rozhodnutí se tak negativně neprojevovalo v právní sféře žalobkyně. V této fázi řízení se žalobkyně nemůže účinně dovolávat soudní ochrany ani ve vztahu k čistě procesní otázce, zda zákon připouští zastoupení při výkonu pravomoci povinného subjektu. Žalovaný proto navrhl, aby soud odmítl žalobu jako nepřípustnou. Z opatrnosti se žalovaný vyjádřil také k vlastním žalobním námitkám, přičemž setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud nejprve posuzoval, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Přisvědčuje proto žalovanému, že žaloba je nepřípustná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Svatošová.

9. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
10. Z § 68 písm. e) s. ř. s. plyne, že žaloba je nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
11. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
12. Obecně platí, že pokud odvolací správní orgán zrušil správní rozhodnutí a vrátil věc prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení, nejedná se o konečné rozhodnutí ve věci samé. Tedy o rozhodnutí, kterým by se zakládala, měnila, rušila či závazně určovala práva a povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Došlo totiž pouze k tomu, že se věc vrátila do stádia řízení v prvním stupni, kde bude opětovně projednána (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, a ze dne 2. 2. 2015, č. j. 8 As 98/2014-47).
13. Rozhodnutí vydaná podle informačního zákona ovšem vykazují jistá specifika, a tak uvedené závěry nelze aplikovat mechanicky. To platí zejména v případě, kdy je povinným subjektem rozhodujícím o žádosti o poskytnutí informace osoba soukromého práva. Povinný subjekt odlišný od státu totiž vystupuje v (žalovaným zmiňované) dvojediné pozici, tedy jako správní orgán a zároveň jako nositel veřejných subjektivních práv (a povinností).
14. V takovém případě je proto třeba blíže posuzovat, jaká je povaha rozhodnutí, kterým odvolací orgán zrušil správní rozhodnutí prvostupňového správního orgánu (povinného subjektu, který je osobou soukromého práva). Judikatura v této souvislosti rozlišuje na jedné straně rozhodnutí, kterými byla povinnému subjektu uložena povinnost požadovanou informaci poskytnout, případně jiná konečná rozhodnutí, která budou zasahovat do jeho práv a povinností. Vůči takovým rozhodnutím může povinný subjekt uplatňovat procesní obranu v podobě správní žaloby. Na druhé straně ale správní soudy zdůrazňují, že se povinný subjekt nemůže domáhat ochrany proti procesním úkonům nadřízeného orgánu v rozsahu, v němž je správním orgánem. Jeho možnosti ochrany se aktivují až vydáním konečného rozhodnutí ve věci. Výjimku z uvedeného pravidla představují pouze situace, kdy jsou požadovány informace po osobě, která není povinným subjektem podle informačního zákona, respektive která takové postavení popírá (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020-40, č. 4112/2021 Sb. NSS; ze dne 4. 11. 2021, č. j. 7 As 239/2021-24, č. 4277/2022 Sb. NSS; a ze dne 8. 9. 2025, č. j. 3 As 146/2024-68; nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2025, č. j. 62 A 49/2024-243; k obdobným závěrům viz také nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16).
15. V nyní posuzované věci byla podána žaloba osobou soukromého práva (obchodní korporací), zároveň ale není sporu o tom, že žalobkyně je povinným subjektem podle informačního zákona. Sama žalobkyně uvádí, že je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a krajský soud nevidí důvod tento závěr zpochybňovat. V tomto ohledu je věc žalobkyně odlišná od případu posuzovaného Ústavním soudem v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16, v němž byla předmětem sporu právě otázka, zda je stěžovatelka (společnost ČEZ, a. s.) vůbec povinným subjektem.
16. Krajský soud současně konstatuje, že žalovaný nedal v napadeném rozhodnutí žalobkyni závazný pokyn, aby poskytla požadované informace osobě zúčastněné na řízení. Žalovaný shledal prvostupňové rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným a instruoval žalobkyni, jak má postupovat při vyřizování žádosti o informace týkající se návštěvnosti Adršpašského

turistického okruhu a odměňování zaměstnanců žalobkyně. Nijak ale nepředjímal, jaký má být věcný výsledek řízení o žádosti o poskytnutí uvedených informací. Napadené rozhodnutí tak není konečným rozhodnutím ve věci dle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a nepředstavuje zásah do práv a povinností povinného subjektu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

17. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný zároveň vytkl žalobkyni procesní vadu spočívající v tom, že se v řízení nechala zastoupit advokátkou (příčemž nesouhlas žalobkyně s touto výtkou je středobodem posuzované žaloby). Obranu proti žalovaným vytýkané procesní vadě by žalobkyně mohla uplatnit až v žalobě proti případnému konečnému rozhodnutí ve věci, které by zasahovalo do jejích práv a povinností.
18. Žalobu proti napadenému rozhodnutí tedy nelze věcně projednat. Krajský soud se proto blíže nezabýval otázkou, zda informační zákon připouští zastoupení při výkonu pravomoci povinného subjektu.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud shrnuje, že napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je proto ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení žalobkyně a žalovaného soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
21. Osoba zúčastněná na řízení na řízení neučinila v řízení žádný úkon (kromě zaslání sdělení, že uplatňuje práva ve smyslu § 34 s. ř. s.). Soud proto rozhodl, že také osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
22. Soud rozhodl o odmítnutí žaloby před prvním jednáním ve věci, žalobkyně tak má právo na vrácení soudního poplatku za řízení (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soud proto současně rozhodl, že žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Uvedená částka bude žalobkyni vrácena z účtu krajského soudu po právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. dubna 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Svatošová.